

CATEGORIA: ROSSOLADA

PSEUDÒNIM: VIU L'AVUI

HEM ARIBAT TARD

Ai! si pogués viure de nou la meua vida; en la popera tractaria de cometre més errades perquè de les errades aprens a créixer.

No voldria ser tan perfecte perquè amb l'experiència que ara tinc, m'importaria molt poc el que els altres pensen de mi.

No jutjaria els altres, perquè he après que jutjar els altres no duu enlloc i dono importància a l'altre que no sé ni què pensa.

Estaria més pels altres, sobretot pels que necessiten ser escoltats i no faria veure que escolto. Els tindria compassió.

Em preocuparia pel planeta, pel canvi climàtic i així no patir pel món que deixarem als nostres fills.

Seria més tonto del que he estat perquè m'he adonat que m'he agafat les coses massa seriosament i hi ha poques coses a la vida que ens hem de preocupar. De fet ens hem passat la vida pensant les coses que ens podrien passar i la major part mai han passat.

Seria menys higiènic, no em preocuparia si m'he de dutxar sovint o s'hi he de portar mascaretes per anar als llocs.

M'arriscaria més; faria circular els pocs diners que tinc; faria més viatges per veure coses que mai he vist; contemplaria les sortides de sol, observaria i escoltaria el vaivé de les onades del mar.

No em preocuparia si l'aigua és cristal·lina o greixosa com la de l'afluent que passa vora casa meua ; nedaria a les gorgues.

Aniria de lloguer a diferents llocs, perquè al final en no pagar la hipoteca s'ha quedat la casa el banc.

Aniria a llocs on mai he estat.

Menjaria més gelats i menys cigrons de la botiga del rebot del poble. Aniria a bons restaurants i no em preocuparia de la pressió, la sal o el sucre al cos.

Viuria plenament cada minut, cada hora, cada dia, perquè la vida és present. M'oblidaria del passat i del futur. Està clar que m'han aparegut moments de

tristesa, però si pogués tornar enrere em fixaria més en els bons moments passats. La vida està feta de moments.

Jo era com la majoria de les persones que mai s'obliden de les tres o quatre píncoles perquè el cos funcioni correctament, de portar el paraigües en previsió de pluges, de donar voltes i més voltes a les coses i a vegades no prendre cap decisió. Ara aniria per la vida sense la motxilla tan carregada, em llençaria d'un avió amb paracaigudes, escalaria penya segats i faria esports de muntanya.

Si pogués tornar enrere caminaria descalç a la platja, damunt l'herba, faria cursets de ball, aprendria a tocar la guitarra i memoritzaria cançons.

Jugaria al parc amb els nens, els únics que viuen el present.

Trucaria, escriuria i faria algun regal a les persones que realment he apreciat; participaria de les seves converses sense importar-me el temps.

Compartiria les coses amb els altres: una pel·lícula, uns postres, el xuxo que tant m'agrada...

Però companys: hem arribat tard!

Tinc 85 anys i estic a la residència de Nostra Senyora del Tura d'Olot. Avui ens han posat el programa de la "Sonsoles" després del sopar un brou "sense" sal i un tall de peix bullit i una poma . Amb els caminadors aparcats a la sala, la meva ment pensa quant temps fa que algú em va venir a veure i quin serà el dia (si hi haurà temps) que tornin a venir.

Amb les companyes del centre hem fet una partida de dòmino, encara veiem els punts de les fitxes. Abans d'anar a dormir ens duen un petit refrigeri. La Maria Branyas ha demanat una coca-cola "sense" cafeïna, la Lola de ca l'Homs, un cafès amb llet "sense " sucre, la Rosa de can Toni, una cervesa "sense " alcohol, i jo que també volia demanar una cosa "sense" i no quedava res, he demanat una aigua "destil·lada" per fer la "conya".

Desgraciadament , estem tancats en un espai, esperant la nostra hora i pensant: "HEM ARRIBAT TARD".

